

demokraterne ere ikke Medforslagsstillere hertil, fordi vi mene, at Ændringsforslaget i sig selv er betydningsløst. Det er ikke andet end løse Forsikringer. Man giver disse Byer et Haab om, at de muligvis kunne faa Lov at beholde den Garnison, de hidtil have haft. Vi have derfor til et saa udvisket og udvandet Forslag som dette ikke villet være Medforslagsstillere. Men der var en Ting, som glædede mig ved den højtærede Forsvarsminister i Gaar, og det var det, at han sagde, at Sagen snart skulde blive afgjort. For jeg tror, det er noget af det uheldigste, at Byer som Fredericia, Nyborg og Helsingør leve i Uvished om, hvorvidt de skulle vedblive at være Garnisonsbyer eller ej. Det har selvfølgelig stor Betydning for Erhvervslevet i disse Byer, at man ved, hvorledes man er stillet. Jeg glæder mig derfor, som sagt, over, at disse Byer snart kunne vente at faa ren Besked om, hvorledes det skal være.

Vi have heller ikke været Medforslagsstillere til Ændringsforslaget om, at Tjenestetiden i visse Tilfælde skal kunne forkortes med en Maaned, nemlig for saadanne indkaldte, som forud have faaet Uddannelse i Gymnastik- eller Skytteforeninger. Jeg tror, at dette Forslag i sig selv er aldeles umuligt. Jeg har talt med adskillige Officerer derom, men de have ikke kunnet tænke sig, hvorledes det skulde kunne udføres i Virkeligheden. Tanken er for øvrigt ikke ny, den blev fremsat, da det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V.H.O. Madsen) var Krigsminister. Da var der netop Tale om, at Skytteforeningernes Medlemmer skulde have en begunstiget Stilling indenfor Hæren. Jeg talte den Gang imod det, fordi jeg syntes, det var uheldigt af den Grund, at der derved skabtes ligesom to Korps indenfor Hæren, to forskellige Slags Soldater, der ikke skulde dele samme Vilkaar. Det tror jeg er uheldigt, og jeg ønsker derfor ikke at stemme for dette Forslag.

Af den højtærede Forsvarsminister og ligeledes af den ærede Ordfører er der blevet talt stærkt mod de Radikales og Socialdemokraternes Ændringsforslag om, at denne Sag, inden den endelig faar Lovkraft, skal henvises til en Folkeafstemning, i hvilken samtlige Folketingsvælgere skulde have Lejlighed til at tage Del. Baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører ere stærkt herimod, og det forstaar jeg saa udmærket godt. Hvis det nemlig endelig bliver vedtaget, at en saadan Folkeafstemning skal sættes i Gang,

er det lige saa sikkert, som at jeg staa her, at dette Forslag er væltet med det samme. Det vil være umuligt i det danske Folk at skaffe et Flertal for det Forlig, der nu er i Færd med at fuldbyrdes. Saa megen Misfornøjelse og saa megen Modstand møder dette Forlig, at der nok skulde skaffes et stærkt Flertal indenfor den danske Vælgerbefolkning mod det. Ikke alene Socialdemokrater og Radikale vilde samle sig mod det, men ogsaa indenfor Højres eget Vælgerkorps vilde der være talrige Vælgere, der stemte mod Forliget, saa det ikke blev gennemført. Det er derfor saare naturligt, at de Herrer frygte for, at denne Sag skulde lægges ud til Vælgerne Afgørelse.

Der er imidlertid meget, der taler for, at saaledes burde det være, bl. a. ogsaa det, at vi leve under en bunduretfærdig Valgkredsordning. Det Folketing, der sidder her, og som er ved at fuldbyrde dette Forlig, staaer ikke som noget fuldgyldigt Udtryk for den danske Vælgerbefolkning. Saa længe Valgkredsene ere af saa ulige Størrelse, som Tilfældet er, kan dette Folketing ikke med nogen som helst Ret kalde sig for et virkeligt Udtryk for den danske Vælgerbefolkning. Derfor synes jeg, det var saare naturligt, at en Sag af saa stor Betydning som denne, inden den endelig faar Lovkraft, bliver forelagt for Vælgerne. Men er der noget, som Forligsmagerne i Øjeblikket ere bange for, er det sikkert den danske Vælgerbefolkning. Og naar den højtærede Kønseilspræsident forgangen Dag talte om Opløsning af Folketinget — eller var det maaske Landstinget, der sigtedes til, det ved jeg ikke —, tror jeg ikke, der er nogen Fære for, at Folketinget vil blive opløst. Jeg tror, at de Herrer saa inderlig gerne ville have, at de omtrent 3 Aar til næste Folketingsvalg maa faa Lov til at gaa, at man ikke henvender sig til Vælgerne, inden den Tid er udløben. Man har naturligvis saa det Haab, at det, der nu skal fuldbyrdes i disse Dage, inden den Tid vil være glemmt. Men vi fra vor Side skulle gøre vort til, at dette Haab maa blive gjort til Skamme, at Vælgerbefolkningen ikke skal glemme det, man nu er i Færd med her at lave.

Den ærede Ordfører (Carl Hansen) udtalte i Gaar, at han troede nu, han havde faaet et Syn paa disse Sager, som vilde holde. Han mente, at han ikke mere vilde skifte Standpunkt i denne Sag. Det er glædeligt, at den ærede Ordfører endelig er naaet til et fast Stade, som han tror, han kan staa paa for Resten af sit